

[Stats- og udenrigsministeren.]

Vi mener som bekendt, at Vietnamkrigen kun kan afsluttes ved en forhandling, og her må hensynet til det fremtidige vietnamesiske samfunds muligheder for at leve i varig fred, i uafhængighed og i kraft af en regering, der er valgt af det vietnamesiske folk selv, være det afgørende. Det er den danske regerings standpunkter kort gengivet. Vi har fremsat dem de steder, hvor vi har haft lejlighed til det. Vi har sagt det i FN, vi har sagt det i USA direkte til den amerikanske regering og den amerikanske præsident. Senest gentog jeg disse synspunkter på NATO-mødet, hvor USAs udenrigs- og forsvarsminister var til stede.

Om Nordkorea skal jeg ikke sige så forfærdelig meget. Konkrete danske interesser — det var først og fremmest hensynet til det danske undervisningshospital i Korea — førte til, at vi i 1959 anerkendte Sydkorea, og det betød optagelse af diplomatiske forbindelser med regeringen i Seoul. De nuancerede vurderinger af de sydkoreanske regeringer, som hr. Gert Petersen gav udtryk for, erkender jeg er til stede. Vi har ikke haft tilsvarende interesser i Nordkorea, og her må det spille en væsentlig rolle for os, at der er et hensyn til De Forenede Nationer, der i 1948 havde anerkendt den sydkoreanske regering, og som blev indviklet i den koreanske krig, hvis historie jeg ikke behøver at gentage. Denne konflikt mellem Nordkorea og FN eksisterer stadig væk. Det var vel rigtigt, om Nordkorea selv tog skridt til at bringe sit dårlige forhold til FN ud af verden, og derefter ville naturligvis mulighederne for andre landes anerkendelse af Nordkorea være større. Jeg gør også opmærksom på, at det formentlig må være sådan, at hvis et land anerkender Nordkorea, kan det næppe bevare sine diplomatiske forbindelser med Sydkorea. Man vil altså stadig få en anerkendelse af ét land og en ikke-ankendelse af et andet land, delt ved en breddegrad, som forholdet er mellem Nord- og Sydkorea.

Med hensyn til Østtyskland er det jo ikke Danmark alene, der er tale om, men som hr. Gert Petersen også var inde på det, er det almindeligt for det overvældende flertal af verdens lande, også en del af de uforpligtede lande, at føre ikke-ankendel-

sespolitik over for Østtyskland. Afgørende for regeringens stilling til Tysklandsspørgsmålet er vort ønske om at søge en varig fred tilvejebragt i Europa. Spørgsmålet er, hvorledes man bedst kan fremme en samlet løsning af de europæiske sikkerhedsproblemer, herunder Tysklandsproblemet. Efter regeringens opfattelse går vejen hertil ikke over anerkendelse af Østtyskland, men over bestræbelser for at hidføre en afspænding i Europa gennem gradvis og omhyggeligt oparbejdede kontakter til og samarbejde med Østeuropa.

Jeg vil her erindre om, hvorledes man på NATO-ministerrådet i Paris i december fik en erklæring om Tyskland, som den amerikanske, britiske, franske og tyske udenrigsminister afgav i fællesskab. I erklæringen gives der udtryk for tilslutning til den af den nye tyske forbundsregering proklamerede politik, der går ud på at søge de menneskelige, økonomiske og kulturelle kontakter mellem de to dele af Tyskland udviklet. Det hedder samtidig i erklæringen, at Tysklandsspørgsmålet er et af de mest centrale problemer i forbindelsen mellem øst og vest; det kan kun løses ved fredelige midler på grundlag af selvbestemmelsesretten og gennem skabelsen af en atmosfære af afspænding i Europa, således at alle landes sikkerhed garanteres.

Jeg synes, der i dette er lidt af det, jeg har tilladt mig at kalde nye signaler fra Bonn. Der er netop en fjernelse fra den ensidighedspolitik, som hr. Gert Petersen kritiserede, og som hidtil har rådet i stærk grad; der er netop dette forsøg på gennem små skridt — og muligt gennem større skridt — at opnå en tilnærmelse mellem de to Tysklande, noget, som ikke mindst den nuværende tyske udenrigsminister, tidligere overborgmester i Berlin Willy Brandt, har gjort sig til talsmand for og i praksis søgt at gennemføre. Derfor synes jeg, man må erkende, at her foreligger et fremskridt, og her er forsøg gjort på at skabe afspændingsmuligheder.

Hr. Gert Petersen nævnedes rejse-spærringen. Det er da klart, at det er ikke nogen lykkelig situation, at man spærrer for rejser. Turisme, deltagelse i kongresser, studiebesøg, hvad man kan nævne, er jo noget menneskeligt og led i den menneskelige